

שער

מ"ן ומ"ד

ענף ל"ז

(א) ענין מ"נ מה ענינם. והנה נודע, כי כמו שהאיש נותן מ"ד לאשתו ונמשכין מן המוח שלו, כן ג"כ מן האשה מן המוח שלה יורדין מ"נ ברחם שלה. ומאלו מ"ן ומ"ד הנמשכין מן המוח של הנקבה והזכר, מהם ממש נוצר הולד שהם הנשמות.

(ב) ואלו הם סוד ב' יודי"ן שיש בצורת א' כי י' עלאה הוא מוח זכר וי' תתאה הוא מוח נוקבא, ואות ו' בינתיים הוא חד פריסא דאתפרס, הנזכר בזוהר. וי' עלאה מ"ד, ויורדין עד ההוא פריסא שהוא ו', וי' תתאה הוא מ"ן, ועולי' לגבי ההוא פריסא.

(ג) הנה כל המ"ן הם גבורות, והם בחי' כל המלכים שמלכו בארץ אדום. והענין הוא, כי כבר בארנו איך כל קדושת אותן המלכים שמתו ונתבטלו ונתבררו, ומן הסיגים נעשה מהם ענין הקליפות כגודע. והטעם הוא, כדי שיהיה בעולם בחירה ורצון ושכר ועונש, וזה היתה כוונתו לברוא מלכים אלו ולהמיתן, והבן זה.

(ד) והנה כל אלו המוחין הם בחי' הדינין והם לעולם בחי' הנוקבא,

פנים מאירות

המוחין הכלולים במלכים דנקודים שנשכרו ונפלו לבי"ע, הם כולם בסוד אדם אחד מראשו עד רגליו שנטבע בקליפות, אשר בעולם התיקון מתברר לאט לאט בסוד שיתא אלפי שני ובסוד עשרה מאמרות, וכל מה שנתברר ממנו נעשה למוחין בפרצופי עולם האצילות. אמנם כל כמה שאינו מתברר כולו בסוד בלע המות לנצח, עדיין נחשבים

(ג) וזה היה כוונתו לברוא מלכים אלו ולהמיתן והבן זה: כבר נתבאר זה לעיל בענף י"ב איך מיתתן ותחייתן של אלו המלכים גרמו ענין שכר ועונש שה"ס עשרה מאמרות, ע"ש בפמ"א ובפמ"ס.

(ד) והנה כל אלו המוחין הם בחי' הדינין והם לעולם בחי' הנוקבא: כלומר, כל

והנה באלה המלכים יש מהם חלק אל הבינה וחלק מהם אל המלכות שבאבא, וחלק מהם אל המלכות שבא"א, וחלק מהם אל המלכות שבז"א.

ה) והנה כל המלכים האלו מציאותן הם המוחין של הנקבות כולם שמהם נתהווה המ"ן, כמ"ש בעה"ש. והנה להיותן בחי' המוחין שהם החכמה הנקרא מחשבה, לכן כלהו אתבררו במחשבה, כנז' בפ' פקודי דרנ"ד ע"ב, שהם שכ"ה ניצוצין, וענינם הם אלו הז' מלכים שמתו, שהם דינין וגבורות וניצוצי אש, והם ז' מלכים שהם ז"פ אדם גי' שט"ו והם גי' ש"ך. וז"ס זריק ניצוצין לש"ך עיבר וכו', כי הם המ"ן כדלקמן, אשר אח"כ בעת התקון בירר הטוב מתוך הפסולת והסיר הפסולת מתוך המחשבה ההיא. ואע"פ שהם ז' מלכים עכ"ז הם י', אלא שהם ע"ד ז' היכלות אשר נזכר פ' פקודי, שהם ז' היכלות והם י', כי היכל העליון כולל ג' היכלות ותחתון כלול מב', וכן הענין בכאן, שהם ז' מלכים, והם י' ע"ד הנ"ל.

ו) והנה ענין ברורם ע"י המחשבה ענין הדבר הוא כמ"ש, כי כל אלו המלכים הם בחי' המוחין של הנקבות אשר גם הם נקרא מחשבה. ולכן כאשר המחשבה עליונה שהיא חכמה סתימאה דברישא דע"ק רצה לתקנה, אחר שנתקן א"א בתיקונים שלו, ואז יצא האור שלו ע"י המעטת האור שלו בסבת אותם התיקונים, כנודע, ועי"כ היה כח באלו המלכים להחיות ולקבל אור העליון, ואז המחשבה עלאה מוחא סתימאה דברישא דעתיקא האיר בהם, ועי"ז נבררו אלו המלכים, ואז היותר מובחר שבהם, שהוא בחי' שיש בהם מא"א, עלו בסוד מ"ן והובררו, והשאר נשאר למטה.

ז) ודע כי אותה הבחי' שעלתה בא"א הם בחי' השערות שבדיקנא דיליה

פנים מאירות

והנה באלה המלכים יש מהם חלק אל הבינה וכו': הלשון כאן אינו מסודר. וצ"ל, והנה באלה המלכים יש בהם חלק: אל א"א ולמלכות דא"א, ואל אבא ולמלכות דאבא, ואל אמא ולמלכות דאמא, ואל ז"א ולמלכות דז"א. וכונתו כמ"ש לעיל בענף ל"א, בסוד פו"א דאותיות, שהם ט"ס ראשונות דכל פרצוף וסוד חשבונם שהם המלכויות דכל פרצוף עש"ה.	המוחין ההם בבחי' דינין, כלומר בלתי שלימים, דע"כ אינם קבועים בפרצופין ונמצאים בעולה ויורד בשבתות ובחול. וזה אמרו, שהם בבחי' דינין והם לעולם בחי' הנוקבא. כי המוחין הללו העולים ונבררים, אינם נבררים אלא בעזרת מ"ה החדש, באופן שהם נמצאים אליו בבחי' נוקבא, בסוד כל מה שקנתה אשה קנה בעלה.
--	---

כנודע, כנזכר באדרא בתיקונא קדמאה הנקרא א"ל, אשר בו ג' עלמין, שהם ג' מלכים אלו מהז' מלכים, והם בלע יובב חשם, ואלו השערות הם נמשכין ממ"ס עצמה כנודע, והוא החכמה סתימאה והוא נוקבא לגבי כתר דעתיקא, נמצא כי השערות האלו הם מ"ן דילה, וע"כ שיערי דדיקנא הם דינין תקיפין.

ח) ואח"כ היה בירור ב', שכאשר הוברר הבחי' של א"א אשר היתה שם, ויצאו משם ועלו ונתבררו במחשבה דא"א כנזכר, אז הבחי' הזאת דבינה שבתוך המלכות הובררה ועלתה במקומה למעלה, וכאשר נתקנו או"א אז הובררה ג"כ בחי' זו"ן, ויצאו משם ועלו בסוד מ"ן אל הבינה.

פנים מאירות

עצמם, שנבחנו לבחי' אור החכמה ועצמות בסוד גזעא, וע"כ יש בהם אור דג"ר. משא"כ תיקון זו"ן ה"ס התכללות ה"ח וה"ג שביסוד בסוד שבילא, שאינו נבחן לאור החכמה רק לאור דחו"ג לבד, וע"כ נמצא זו"ן בחוסר ג"ר, עש"ה ותבין.

והנה אותם המוחין שבמלכים בזמן היותם בבי"ע היו מעורבים זב"ז, וכן עלו למ"ן לע"ב ס"ג דא"ק בהיותם בעירוב, ובאור הזווג הנעשה עליהם הולכים ונבררים, שמתחילה נברר סוד רישא, דהיינו דעת עליון שה"ס קיבוץ דה"ח וה"ג שבראש, שז"ס תיקון פרצוף א"א כנ"ל. ויחד עם תיקונו הובררו ונדחו בחי' או"א לחוץ מא"א, כלומר שנבררו שהמה מבחי' התפשטות חו"ג דחו"ב ולאפוקי מדעת עליון, ואחר שהוכרו לבחי' חו"ב אז חוזרים ועולים למ"ן לא"א, שאז נמשך ומתפשט להם ה"ח וה"ג המיוחסים להם, שבזה מתתקנים או"א בסוד אור העצמות, כנ"ל.

וזה אמרו שכאשר הוברר הבחי' של א"א אז הובררו ג"כ בחי' או"א ויצאו משם. דהיינו כנ"ל, כי הוכרו שאינם מבחי' דעת עליון וע"כ אומר ויצאו משם, ועלו ונתבררו במחשבה דא"א, כלומר לסוד הזווג, שבזה

ח) ואח"כ היה בירור ב' שכאשר הוברר הבחי' של א"א אשר היתה שם ויצאו משם וכו': יש כאן השמטת הדפוס וצ"ל: היתה שם אז הובררו ג"כ בחי' או"א ויצאו משם וכו', והיינו ע"ד שכתב לקמן בתיקון או"א וז"ל, וכאשר נתקנו או"א אז הובררה ג"כ בחי' זו"ן ויצאו משם וכו' כי הבירור גורם היציאה לחוץ.

והענין בקיצור נמרץ, כי נתבאר לקמן בענף ל"ח, שמתחילה נתבררו ה"פ אצילות בסוד סליק ברעותי' כלומר מצד המאציל עצמו, ובזה נתבררו א"א ואו"א בשלימות רת"ס, אמנם זו"ן נתקנו רק אב"א, כלומר בחוסר ג"ר. וג"ר דזו"ן אין תיקונם זולת ע"י האדם התחתון עש"ה. פי', כי קוטב התיקון מצד המאציל תבין מהמתבאר בפמ"א דף תי"א ד"ה ולכן ודף תס"ב ד"ה וטעם בסוד רישא גזעא שבילא, שהם ג' בחי' של חו"ג: א', ה"ס קיבוצם בראש, ב', התפשטותם בחו"ב עצמם. ג', התכללותם ביסוד עש"ה. ותדע, שתיקון א"א הוא בסוד קיבוץ דה"ח וה"ג שבראש הקודמים וחשובים הרבה מאור החכמה שבחו"ב, וע"כ נק' א"א דעת עליון דכללות ה"פ אצילות וה"ס רישא. ותיקון או"א ה"ס התפשטות ה"ח וה"ג שבחו"ב

(ט) ואח"כ היה בירור אחר, כי אחר שהובררה הבחי' של הבינה, אז הבחי' של המלכות עלתה.

(י) ואח"כ כאשר נתקן ז"א, הובררה בחי' שיש בהם מן המלכות של ז"א ועלתה שם ע"ד הנ"ל.

(כ) ואח"כ כאשר נתקנה נוק' דז"א נתקנה תחלה בבחי' אב"א, ואז עדיין לא הובררה המ"ן דילה אשר בתוך המלכות הנ"ל. והענין, כי כל אותה בחי' של מעלה ממנה, הובררו מאליהם ע"י המחשבה שבכל בחי' מהם, ולא היו צריכין אל מעשה התחתונים שעל ידיהן יתבררו, לפי שהקליפות אשר כנגדן אין בהם כח כ"כ, אבל בחי' המ"ן של המלכות (דנוקבא דז"א) אשר הם בחי' עשייה, ששם כל עיקר שורש ותוקף הקליפות, לכן לא היה בה כח לתקן ולברר הבחי' של מ"ן שלה שהיה באלו המלכים, לסבת היותן נתונים בעמקי הקליפות החזקים ולא היה יכולת בהם לבררם, עד שבא אדה"ר וע"י מעשיו ותפילותיו היה מכניע את הקליפות והיה מחזיר זו"ן פב"פ, ואז היו מתבררים חלק המ"ן דנוקבא דז"א בירור גמור, ואז לא היה עוד שם חורבן בעולם והיה אז כמו שיהיה בימי המשיח ב"ב, כי אז כתיב בלע המות לנצח שהם הקליפות, אשר חיותם הוא בחי' המ"ן אלו שלא הובררו והם עדיין בתוכם, ואם היו נבררין לגמרי היה מסתלק מהם כל החיות, והיו מתים לגמרי.

(ג) וזהו ענין אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, כי כאשר יכלה כל הנשמות הקדושות לצאת משם ועולין בבחי' מ"ן, שמהן נוצרים הנשמות, כנ"ל בתחלת הדרוש, לא יהיה עוד חיות אל הקליפות וימותו ויתבטלו. וזהו בלע המות לנצח, כי הקליפות שנקרא מות תתבלע ותתבטל לגמרי.

(ד) וז"ש פ' פקודי דרנ"ח ע"ב, כד יסתיים גלותא במשיכו דרגלין ברגלין, כדון יבא משיח. כי הרי אלו בחי' המלכים הם אדם א' מראשו ועד רגליו, אשר נטבע באלו הקלי', ובכל פעם ופעם שיש זווג עליון אנו מעלין ע"י תפילתנו ניצוצות הקדושה שבו בבחי' מ"נ, וכאשר יתבררו ויעלו גם הניצוצין אשר ברגליו, אז

פנים מאירות

אינם נבחנו רק לחו"ג וחסרים מאור העצמות כנ"ל, שלזה צריכים למע"ט של האדם שממשיכים לו הג"ר גם לג' בחי' של ג"ר הנק': ג"ר דנשמה, ג"ר דחיה, ג"ר דיחידה.

מתפשטים אליהם החו"ג מדעת העליון ומתהפך בהם לאור החכמה ממש. ועד"ז תבין יציאת זו"ן מאו"א ועלייתם למחשבה דאו"א בסוד מ"ן. אמנם החו"ג המתפשטים לזו"ן

יושלם להתתקן כל אדם הזה, אז יבא משיח, וענין רגליו אלו הוא בעשייה שהוא בחי' רגלים ושם הוא סיום הקדושה שהוא המלכות הנקרא קץ הימין, וכנגדו בקליפה אשר שם נקרא קץ הימים, וכאשר יתוקנו הנשמות אשר נפלו עד שם אז יהיה זמן הגאולה.

ג) העולה לנו מכל זה, כי ענין בחי' מ"נ, הם עצמם הם הנשמות הקדושות ממש אשר תוך מלכים אלו שצריך לבררם משם, ולהעלותן בבחי' מ"נ למעלה, ואז יתחברו עמהם מ"ד ע"י הזווג זכר ונקבה, ומב' בחי' אלו נוצרים ונבראים הנשמות.

ס) וזהו טעם שצריך בכל זווג וזווג מ"ן חדשים אחרים, לפי שאותן מ"ן הראשונים שבזווג הא', כבר נוצרו מהם בחי' נשמות, וצריך בכל זווג וזווג לברר ניצוצין אחרים ולהעלותן בבחי' מ"ן ג"כ להיות נבראים משם נשמות אחרות חדשות, וכן בכל זווג וזווג.

ע) ונחזור לענינינו, כי כיון שא"א להתברר מ"נ דנוקבא וז"א אלא ע"י התחתונים, וכמש"ה ואדם אין לעבוד את האדמה, ולכן יצאו זו"נ אב"א, כי אם היו חוזרין פב"פ, היו הקליפות נאחזין באחוריים של הנקבה, לרוב תקפם כנ"ל, כי עדיין לא היו מבוררים לכן הוכרחו לישאר אב"א.

פנים מסבירות לענף ל"ז

ענין מ"ן מה ענינם וכו' ואלו הם ב' יודין שבצורת א כי יוד עילאה הוא מוח זכר ויוד תתאה מוח נוקבא ואות ו' בינתים הוא חד פריסא דאתפרס, הנזכר בזהר. ויוד עילאה מיין דוכרין ויורדין עד האי פריסא שהוא ו', ויוד תתאה מיין נוקבין ועולין עד האי פריסא וכו' עכ"ל.

ולהבין דבריו אלו צריכים לזכור כל המתבאר בפמ"ס בענה"ק ובפמ"ס ט"ו וט"ז בענין ב' השורשים שמשמשים בכל פרצוף שהמה נמשכים מב' הצמצומים: צמצום א' וצמצום ב' דנה"י דא"ק שמתוך זה נחלק כל פרצוף לב' פרצופין, כי מראש עד הטבור הוא פרצוף מיוחד וכן מטבורו ולמטה הוא פרצוף מיוחד, בסו"ה ואנכי איש חלק ובסוד דחז"ל שדרשו בפסוק תפלה למשה איש האלקים אשר מחציו ולמעלה אלקים ומחציו ולמטה איש. ועש"ה ענין התחלקות הזו בסוד הפרסא ובסוד הטבור.

ונזכיר הדברים בקיצור, כי מכח צמצום נה"י דא"ק עלה המסך שבכלי מלכות ובא לבחי' נוק' דחכמה, כי ע"ס דראש שה"ס הסת"א דכל פרצוף נבחנים בשם גלגלתא ועינים ואח"פ, אשר מקום המסך והזווג היה עד כאן רק בספי' המלכות דראש שנק' פה דראש, נמצא עתה ע"י עליה הנ"ל שהמסך עלה מפה ונתקן בעינים דראש שה"ס חכמה דראש, וע"כ ירד הפה דראש מדרגתו שהיה עד

כאן בבחי' הסת"א. אמנם עתה שנתתקנו נקבי עינים לסוד הזווג דהסת"א לע"ס דראש שיוצאות מנקבי עינים ולמעלה וע"ס דגופא וחג"ת להסת"ב, נמצאות מתפשטות מנקבי עינים ולמטה דהיינו באח"פ ונעשה הסת"ב בפה, נמצא בזה שהפה ירד וקיבל לבחי' טבור כנודע דהכלי דהסת"ב נק' תמיד בשם טבור. והנה עה"ס המתפשטות מפה הזוה שירד לבחי' טבור ולמטה, כבר אין בהן אלא ע"ס דסיום, והמה מתפשטות במקום חג"ת דמעיקרא עד הטבור דמעיקרא, ומטבור ולמטה נמצא ריקן בלי אור.

והנה נתבאר שמסוד הזווג דצמצום ב' שיוצא האור דרך נקבי עינים ולא דרך פה דראש, נמצא אור הזה שאינו יכול לבא מטבור ולמטה אלא שנסתיים למעלה מטבור, כמ"ש הרב בענף י"ד דאור הישן שעלה למעלה מטבור שוב לא ירד ע"ש. ונמצא שנשארים הכלים דמטבור ולמטה ריקנים בלי אור.

ונתבאר שם אשר לתיקון זה מתעורר שורש הקדום של הפרצוף ג"כ וחוזר המסך דנקבי עינים ויורד למקומו הקדום במקום הפה, אשר אז שבים אח"פ לבחי' ג"ר וראש כמו בפרצופי א"ק הקודמים למ"ן, ואז יורדים אורות דחג"ת שהיו באח"פ ובאים למקומם הקדום מפה עד הטבור, ואז יורדים אורות דנה"י ובאים למקומם הקדום מטבור עד סיום רגלין, ובזה מתתקנים הכלים דנה"י ג"כ.

והנך רואה אשר מכח צמצום ב' מוכרח כל פרצוף להמצא בב' מצבים: מצב א' מעת לידתו ויציאתו מאור העינים אשר אז אין בו אלא חב"ד וחג"ת עד הטבור, ומטבור ולמטה הוא ריקן בלי אור. ומצב ב' ע"י זווג שני מכח התעוררות שורש א' הקדום למ"ן שאח"פ שבים לבחי' ג"ר ואז נמשכו גם אורות דנה"י לפרצוף כנ"ל. אמנם תדע דאותם האורות דנה"י הנמשכים רק בעת גדלותו אינם בפרצוף בקביעות, והוא משום שחסרו לו בבנינו בעת הלידה כנ"ל. וע"כ נבחן הפרצוף שמטבור ולמטה לבחי' תוספת ולא מעיקר בנינו ולכן הוא בו בעובר ושב ולא בקביעות.

ולפיכך אנו מחלקים כל פרצוף על הטבור לשנים: אשר מטבורו ולמעלה ששם מתוקנים הכלים באור מתחילת לידתם הוא נבחן לעיקר הפרצוף, שז"ס דחז"ל מחציו ולמעלה אלקים, כלומר שהאורות נמצאים בקביעות ולא יחסרו ולא יתמעטו לעולם. אמנם מטבורו ולמטה שהאורות האלו באים לו בחידוש בעת גדלותו בסוד תוספות וע"כ אינם שם בקביעות אלא בעובר ושב, לכן נבחן לפרצוף מיוחד שאינו מחובר כלל עם פרצוף הקבוע שמטבור ולמעלה. שז"ס דחז"ל מחציו ולמטה איש שה"ס איש מלחמה, כלומר שהאורות אינם בקביעות, והבן.

אמנם צריך לזכור כאן המתבאר בפמ"ס בסוף ענף ט' ענין ערך ההפכי שיש בין כלים לאורות, שבכלים נמצאים העליונים גדלים תחילה ובאורות להיפך שהתחתונים באים בפרצוף מתחילה. באופן שמהאורות מתגלה בתחילה

הנפש, אמנם אור הנפש ההוא מתישב בכלי דכתר. ונמצא שכתר דכלים כבר נתקן באור והכלים התחתונים חו"ב תו"מ ריקנים, אמנם מהאורות אין כאן אלא אור התחתון שבהם דהיינו הנפש. ועד"ז להלן, באופן שבחסר נה"י דכלים נבחן שחסרו בו ג"ר דאורות כי אור הרוח מתיישב בכלים דחב"ד ואור הנפש בכלים דחג"ת וכלים דנה"י ריקנים לגמרי בלי אור, אלא בעת גדלות שנמשך לו אור הנשמה מתיישב אור הנשמה בכלים דחב"ד ואז יורד אור הרוח למקומו לחג"ת ואור הנפש יורד למטה מטבור לכלים דנה"י.

והנה נתבאר אשר כל פרצוף מתחלק לשנים: א' הוא הפרצוף הקבוע והעיקרי שיש בו מעת לידתו, דהיינו ראש ותוך דכלים עד הטבור והכלים דמטבור ולמטה חשכים אז בלי אור. ובענין האורות יש לו רק רוח ונפש אשר אור דרוח מתיישב בכלים דראש ואור דנפש בכלים דתוך עד הטבור ואור דנשמה שהוא אורות דג"ר חסרים לו בפרצוף הזה. באופן שמבחי' הכלים חסר נה"י ומבחי' האורות חסר אור דג"ר ואין לו אלא אורות דז"ת שנק' רוח נפש. ופרצוף הב', הוא הבא לו בגדלותו בסוד תוספות, ונבחן ע"כ שהוא משלים ומאיר לפרצוף בחי' נה"י החשכים שהיו לו ומשיב אורות דנשמה וג"ר שהיו חסרים לו. ונמצא שבאמת עיקר החידוש הוא על אור הנשמה שהגיע לו מא"ס ב"ה, אמנם כיון שבסיבתה מרויחים הנה"י את אור הנפש השייך להם, וע"כ עיקר החידוש נאמר ע"פ רוב על הנה"י שנק' פרצוף נה"י החדשים.

משא"כ בערך הכלים נק' כח"ב חג"ת וחוסר נה"י, כי אור דז"א מתישב בכלים דכח"ב ואור דנוק' בכלים דחג"ת, ונה"י ריקים וחשכים לגמרי בלי אור.

ובזה תבין מה שמגדיר הרב בענף כ"ג אות ו' את השם מ"ב אותיות שהוא רק בבחי' זו"ן בהיפך ממ"ש כאן שהוא בחי' ג"ר, כי שם המדובר בבחי' הכלים, אשר עיקר החסרון בריקנות האור לגמרי הוא נבחן במטבור ומלמטה שנק' זו"נ. אמנם כאן המדובר בערך האורות ע"כ נבחן בחידוש הג"ר, כי זהו שבא בבחי' תוספות ממשי. והבן זה היטב כי א"א להאריך יותר.

המתבאר מכל האמור, אשר עיקר גדר שם מ"ב אותיות הוא על הפרצוף הבא בתוספות בעת גדלות. שבערך הכלים נק' תמיד נה"י חדשים או זו"ן דגדלות, אמנם פרצוף הקבוע מעת לידה הוא אינו מכונה בשום מקום בשם מ"ב, אלא באחד משמות עסמ"ב. כדברי הרב הנ"ל בענף ל"ה עש"ה.

ובזה תבין הכתוב בדניאל (ו' ט') חזה הָיִית וכו' ועתיק יומין יתיב וכו' אלף אלפין ישמשונה ורבו רְבִּנָן קדמוהי יקומון ע"ש. שסו"ה הזה סובב על שם מ"ב הנ"ל שה"ס הפרצוף הנוסף בעת גדלות. אשר מ"ב הראשון יצא בנקודים במלך הדעת כדברי הרב לעיל בענף כ"ג. ונתבאר היטב בענה"ק, אשר רק במלך הדעת נמצאים כל הז"ת דנקודים בשלימות עש"ה. כי כל עה"ס דנקודים בכללותן כמו שיצאו מאור עינים דא"ק, היו חסרי זו"נ דכלים וג"ר דאורות, שאור דרוח נתלבש בכלי דכתר והנפש בכלי דאו"א עי' והז"ת שנק' זו"נ דכלים היו חשכים בלי אור. עד שהגיע להם אור

ואע"פ שבאמת עיקר החידוש הוא בנשמה, כי מתוך שירד אור דנשמה לכלים דראש ירד משם אור דרוח למקומו לחג"ת, וכן אור הנפש ירד מחג"ת ובא למקומו לנה"י, הרי שלא נתחדש כלל אלא אור דנשמה, אמנם משום שעד עתה היו נחשבים הנה"י החשכים כמו שאינם כלל בפרצוף, כי כלים בלי אור אינם ראויים לשום תשמיש, ע"כ ניכר החידוש ביותר בכלים דנה"י שעתה חזרו לתחיה ממש. והבן הבחנות אלו ולא תתבלבל בזה, שלפעמים מובא ענין פרצוף התוספת רק בבחי' המטבור ולמטה ולפעמים מוגדר רק בענין אורות דחב"ד והיינו ע"פ ההבחנות ההפכיים הנ"ל שבין כלים לאורות וזכור זה.

ובזה תבין מ"ש הרב בענף ל"ה את ב', שענין הויה דע"ב ס"ג שאנו מכנים לפרצוף, אין זה נאמר רק על בחי' ז"ת דאותו פרצוף, אמנם ג"ר דאותו פרצוף נקרא בשם מ"ב אותיות עש"ה. ותבין זה באמור אשר עיקר הפרצוף הוא מה שיש בו מעת הלידה דהיינו בחי' נפש רוח שבפרצוף שנק' זו"ן. וע"כ כשאנו קוראים ומגדירים לאיזה פרצוף בשם: ע"ב, או ס"ג, או מ"ה, או ב"ן, אין הכונה רק על בחי' הפרצוף הקבוע דהיינו זו"נ דאותו פרצוף, אמנם בחי' הפרצוף התוספת שהם אורות דג"ר הבאים לו בעת גדלותו וגם שלא בקביעות, זה אינו נכלל בשם ע"ב וכו' רק בשם מ"ב אותיות: ד' דפשוט, ויוד דמילוי, וכ"ח דמילוי המילוי. והוא משום שאינם בקביעות בפרצוף אלא בעובר ושב. אמנם תזכור שפרצוף הקבוע הנק' זו"נ הוא רק בערך האורות,

דגדלות מיסוד דא"ק שה"ס מ"ב הראשון, שהאיר ג"ר דאורות של כלל פרצוף הנקודים, גם נמשכו נה"י חדשים מאימא עלאה לז"ת דנקודים מסוד הסתכלות עיינין דאו"א עי' כמ"ש שם באורך שז"ס התפשטות גופא דע"ס דאו"א עי' שהיו בקומת כתר והוא הנק' מלך הדעת או בלע בן בעור כנ"ל. גם נתבאר לעיל בפמ"ס דף תקפ"ט שמלכותו נתפרטה בסוד אלף אלפין, וכשנשבר נמשכו ממנו אלף אלפין מארי דיבבא ויללה דהיינו מסבת נפילתם בבי"ע ע"ש ביאור החשבון הזה בדיוק.

גם נתבאר שם שכל מה שנמשך בנקודים מאור העינים לבד לא נשבר ולא נתבטל. שז"ס פנים דג"ר שנשארו דהיינו מה שהיה בהם מתחילת לידתם, שז"ס פרצוף הקבוע שאינו בבחי' עובר ושב כלל, כנ"ל באורך. אלא רק מה שנמשך מאור יסוד דא"ק שה"ס אור דגדלות ובחי' פרצוף התוספות שאינו בקביעות רק בעובר ושב, לכן רק אור הזה נשבר ונתבטל עש"ה. והנה נתבאר אשר מ"ב הראשון כלומר זו"ן דגדלות הראשונים בבחי' תוספת הוא שיצא במלך הדעת, ובשבירתו ונפילתו לבי"ע נמשכו ממנו אלף אלפין מארי דיבבא ויללה. אשר בבחי' ניצוצין מוגדרים בשם ש"ך בחי' ניצוצין כמ"ש טעמו ונימוקו עש"ה.

וכבר ידעת שתיקון אלו הש"ך ניצוצין או האלף אלפין מארי דיבבא ויללה הם רק בסוד העלאת מ"ן מבי"ע לאצילות, שממנם נתקנו כל המוחין דנקבות דפרצופי אבי"ע דאצילות, כמ"ש הרב בענף זה בסוד ב' יודין שבא אשר יוד עילאה ה"ס מוח זכר ומ"ד שיורדין עד האי פריסא דאתפרס שה"ס ו' שבאמצע,

ויוד תתאה ה"ס מוח נקבה ומ"נ שעולים עד האי פריסא עש"ה. פירוש, דכבר נתבאר סוד התחלקות כל פרצוף על הטבור או על הפרסא שה"ס ב' בחי' הפרצופין הכלולים בכל פרצוף: דפרצוף הקבוע נמשך עד הפרסא ושם נפסק ונסתיים. ומפרסא ולמטה ה"ס המקום לפרצוף שני הבא רק בעת גדלות דבחי' פרצוף שאינו קבוע. וע"ז רומז ציור ה' אשר מוח זכר ומ"ד ה"ס פרצוף הקבוע המסתיים למעלה מפרסא שה"ס ה' שבאמצע ה' אמנם המ"ן יכולין להתעלות עד שם ממש והוא משום שכבר היו שם בעת מלך הדעת. כלומר בטרם שנשברו ונפלו לבי"ע וע"כ גם עתה יכולים להתעלות עד האי פריסא. ושם נעשה הזווג בסוד שימושא דערסא, שזסו"ה אלף אלפין ישמשונה, כלומר שמאותן האלף אלפין מארי דיבבא ויללה הוחזרו ונתקנו בעת התיקון דעתיק יומין לבחי' מ"ן, אשר בזה נמצאות הספירות מתפרטות והולכות עד רבוא רבבן.

כי כבר ידעת שמכל זווג יוצא ראש וגוף בסוד הסת"א והסת"ב, בהסת"א לסוד ע"ס דראש דע"י ונמצאים האלף אלפים דמלך הדעת שמתפרטים שוב לעשרה והנם עתה עשר פעמים אלפי אלפים, ובהסת"ב מתפרטים עוד מעשר לעשר כנ"ל דף תקפ"ט ד"ה והטעם ע"ש. נמצאים עתה ק' פעמים אלף אלפים שהם רבוא רבבות שז"ס ורבו רבון קדמוהי יקומון, כי האורות שמטבור ולמטה שבהם עיקר החידוש דפרצוף שאינו קבוע נק' בשם קימה, ולהיות שמעת לידתו היו הנה"י חשיכים בלי אור, דע"כ הקטן כשנולד אינו יכול לילך ולקום על רגליו, אמנם

פנים

ענף לו

מסבירות תרא

בחי' הסתכלות: הסת"א, והסת"ב, שבהסת"ב מתפרטין לרבוא רבבן, ואז נשלם גם הפרצוף שממוזה לטבור, דהיינו ממש אותו פרצוף של תוספות שנולד ונשבר בז"ת דנקודים, שנתחדש עתה וקם בתיקון עתיק יומין, וז"ש ורבו רבון קדמוהי יקומון.

בסוד העלאת מ"ן דבי"ע הנ"ל חוזרים ומתחדשים הנה"י בבחי' זו"נ דגדלות, ואז נשלם הפרצוף בסוד הקימה על רגליו, וז"ס ורבו רבון קדמוהי יקומון, כלומר דמכח העלאת מ"ן לשימושא וזווג בסוד אלף אלפין דשביה"כ, נמצאים שמתפשטים בעתיק יומין ראש וגוף בב'